

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 18. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_209-txt-shoot-idm441/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kjærlighed? Gud er Kjærlighed, og hvo som ikke elsker, kender Ham ikke, men hvo som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud og Gud i ham (1 Joh. 4.) Er da Hans Lov vor Lyst, er det vor Sjæls og vort Hjertes inderste, eneste Begjæring at gjøre Hans Vilje, vandre vi ubesmittede af Verden for Hans Naamn i Kjærlighed, da have vi Livet i os selv, da ere vi salige, da ere vi den levende Guds Tempel ligesom Gud haver sagt: i dem vil jeg boe og vandre, og Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit Folk (2 Cor. 6).

Men, I Eftfælgelige! vorder dog alvorlige, leger dog ikke med det evige Livs hellige Ord! spotter dog ikke som de der sige: naar vi kan elske Gud over Alt og Maaften som os selv, da er det Nok, da behøves ei Tro eller Hælses. Tænker dog efter, om det er saa let, om denne Vej til Himlen kan være saa bred som eders Forsættelse sige! soarer mig dog, thi jeg spørger, hvem elsker da saaledes Gud og sin Naaste? hvem gjør det? hvem kan det? hvor er dog den Mand paa Jorderigs Aar, som tør lægge Haanden paa Hjertet og sige: det gjør jeg, det

har jeg gjort fra min Ungdom, jeg er ubesmittede af Verden, jeg har indsejet i Frihedens fuldkomne Lov og er blevet ved derudi, jeg blev indi Faderens Kjærlighed og holdt Hans Befalinger? Lad ham staa frem, lad ham bestaae for den Alvidendes Naamn som randsager det Forsborgne, og det er vist, han skal være salig i sin Gjerning. Men jeg spørger igien, hvor var han, hvor er han den fuldkomne Mand? jeg kender kun Een, det Meeneeste Jesus Christus, Han som i de sidste Timer turde opleste sine Dine til Himlen og sige: Fader! jeg haver fuldkommet den Gjerning, du gav mig at gjøre, jeg blev i din Kjærlighed og holdt din Befaling, jeg har forklaret dit Navn, forklar mig nu og med den Klarhed, jeg havde hos dig, for Verden blev til! Det var den Evne, men hvor er den Anden, som i de sidste Timer tør sige, jeg er Hans Naaste; er ikke Jesus og her den Eensbærende? Maa ikke her den dristigste Hylker forstumme, og Helgene blues? Men er det saa med vor Dyd og vor Gjerning, hvilket Valensskab, hvilken Bespottelse er det da ikke at sige: naar vi kun elske Gud over Alt og Maaften som

os selv, naar vi kun giøre, hvad Ingen af os gjorde, hvad Ingen af os formaaer, da skal vi arve det evige Liv? Er det da nu blevet nok, at elske med Død og med Tunge, men ikke i Oiersning og Sandhed; mon da Gud nu vil noies dermed, at Læberne holde sig til Ham, skiondt Hjertet er borte, kan man da bedre blive salig ved at tale om Kiærlighed, end ved at tale om Christo og Troen, er det kanske allerede en Dyd at agte det Vidnesbyrd ringe, som Gud haver vidnet om Sønnen, at i Ham er det evige Liv, at giøre Gud til en Løgner? O saa betænker det dog, at ligesaa vist som den bliver salig, der elsker sin Gud over Alt, ligesaa vist maa og hver den fortabes som ikke saaledes elsker, som ei med inderlig Glæde opfylder Guds Bud, som ikke er ubesmitet af Verden. Gud kan ikke giøre ham salig, saasom den eneste Salighed er i den uindskrænkede Kiærlighed, Gud kan ikke forlige sig med Synden, thi da maatte Sandhed forliges med Løgnen, da maatte den Keisarsdige fornagte sig selv.

O, give dog Gud, at Menneskene vilde betænke det ret, betænke alvorlig, at kun den

